

תושבי תלפיות נגד העירייה שהקימה את ה-
מזבלה העירונית בשכונתם, אם הזכירים מן
המזבלה מופיעים רק בעקבות הרוח המזי-
רחת, ציטט משפט תלמודי: "ארבע רוחות
מגשבות בירושלים בכל יום" כשחקר אם
ביקר את המזבלה אי פעם, השיב בסגנון
המיוחד: "מה היה לי לבקר, היא באה
אלי".

כלה עשירה

אשתו של יועץ הדברים המוכנים מאליהם
די"ר (כיצד לרכוש ידידים והשפעה בחברה)
קרנני התקנאה בהצלחת בעלה, הוציאה
לאור ספר מקביל ששלה בשם כיצד תסייע
לבעלך להתקדם. עצה טיפוסית: "חוש ה-
הומור של האשה בא על ביטויו המובהק ב-
יותר כשהיא צוחקת לבדיחות בעלה".

12 שנה לאחר שהפסידה את הסיכוי לכס-
המלכות הבריטי, הפסידה הדוכסית מרי
ווינדזור, אשתו של מי שהיה מלך בריטניה,
ג'ורג' השמיני, שויתר בגללה על מלכותו,
גם את מקומה הראשון, השמור לה מאז נישר
איה, ברשימת הנשים הלבשות באופן הטוב
ביותר בעולם, ירדה השנה למקום העשירי,
אוחו היא מחלקת עם שחקנית התיאטרון
הקולנועי מרי (קרוס פאסיפיק) מרטין.
הסיבה: סירובה העקשני להיכנע למיצותו
של אליל האופנה הפאריסיא כריסטיאן
דיור, לקצר את חגיגתה.

יום לפני שנשא פופיריו רובירוה לאשה
את מלכת-החיות הפרוטות ברברה האטון,
הכריזה הכוכבת ילודת-הונגריה זא-יא
(מולין רוג') גאבור, המפורסמת בשערה ה-
בלונדי (הצבוע?) כי החתן עסק עד יום
לפני נישואיו (הרביעיים) בחיזור נלהב ביר-
תן אחיה, ביקש את ידה בו ביום. כש
סירבה, הנחית לדבריה הדוך-יואן המפורסם
מהלומה הראויה להתכבד על עיניה הימנית,
הלך לבקש את יד כלתו העשירה (גנישוואיה,
הפעם, היו הרביעיים), לא נואש גם אחרי
נישואיו, חיזר אחריה באמצעות שיחות טל-
פוניות וזרי פרחים שנשלחו טלגרפית. אמרה
זא-יא, במבטאה ההונגרי הטפוס: "העוב-
דה שהיכה אותי, עוד לא אומרת שאינו אוהב
אותי, אשה שמעולם לא הוכחה, סימן שמי
עולם לא נאהפה. אני אוהפת את ג'ורג',
סאנדרה, (כוכב הקולנוע, בעלה הנוכחי),

זא-יא גאבור הפצועה
בלי מכוחת אין אהפה

רובי אוהב אותי ברברה אוהפת את רובי,
אבל מי אוהב את ברברה?"

השבוע יציב כותב רומני הפשע הנווד
אירל סטנלי גארדנר, יוצרו של הבלש
(הדמיוני) פרי מייסון, הפותר בקלות מפתיעה
תעלומות פשעים מסובכות ביותר, בפני ההכ-
רח לפתור בעצמו בעיית פשע (ממשית):
שוד אלמוני היק מבינו בקאליפורניה את
מכונת-הכתיבה שלו, את בגדיו ומשקאותיו.
כשנשאל על-ידי השריף המקומי במה יוכל
לסייע בחקירה, יגיב: "א... סבורני שהי-
פושע לא בא במכונית... לא ראיתי עיקבות
צמיגים. בעצם" הוסיף בבושה, "אינני סבור
שאפשר יהיה לגלות עדות ממשית".

* לא-קרובה לבטי (אני אוקלי אשת לפי-
דוח) האטון, כוכבת הקולנוע.

קיבוץ עשיר

בבקר איש-הריב של הליבור הבריטי,
אנדרון ("ניי") ביוואן בקיבוץ אפיקים,
הביע בהתלהבות את הדעה: "אתם קיבוץ
עשיר מאד". אנשי הקיבוץ, ששלוש שנים קו-
דם לכן הרגוזה אותם מאד הבעת דעה דומה
מפי אדם חשוב פחות, קבלו הפעם דעה
זו בתשואות.

במסיבה אחרת שנערכה לכבודן, הצביע
האורח על יגאל אלון שישב לידו, אמר:
"הוא כבש את הנגב, והנגב כבש אותי!"

פחות נלהב מעמיד הקיבוץ היה הביוגרף
של סטאלין, יצחק דויטש, שמסר לכתב
ג'ואיש כרוניקל בלונדון רשמים על ביקורו
בארץ, אמר בין השאר: "אם הסוציאליזם
יתפוס מקום במזרח התיכון, באיו צורה
שהיא, יהו הקיבוצים גרעין של חברה חד-
שה. אבל אם... היוזמה הפרטית תכה שרשים
בישראל, אין עתיד מזהיר לקיבוץ".

אמר נחום ("שלום עם ערב") גולדמן,
בהסבירו את הכנייתו לעמיד (ראה במדינה):
"בארץ הזאת לא מכבדים אדם יותר משלושה
חדשים — אם בכלל מכבדים אותו".

מדורו היומי של עמוס (עוזי ושות') קינן
בחזרת, שוטלים קטנים, עורר את חמתו של
בן גבע אדום-הזקן ידידיה ("דידי") מנוסי,
שחקף אותו במדורו היומי, החדש גם הוא,
חמש אל החומש, המהות חיקוי למדור ה-
חמישי בהטובס הזה, בלשון זו:

שועל ממורמר ופגום-חרב
החל לנופף לעת ערב
בנס ה"חרות",
ובשכר הפרות
זכה למלא פיו בטרף.

תשובת חרות, פגומת המשקל השירי, ש-
לטענת קינן לא נכתבה על-ידו לא אחרי
לבוז:

היה היה איש בשם דידי,
בולשן מבוסס וטולדוי,
את חסמו המגואל
בין שיני השועל
הוא נעץ
וילל: "רחבות, יא-סידי!"

פשיסו פקידים גבוהים בצירוף הבריטית
קבוצה לעיסוק בספורט חביב עליהם, אך
לא-מקובל בארץ. פולרי, המינוי להשתתף
בה גם ישראל אחד ויחיד: רמ"ח יהודה
גיא, איתן-הגוף, בו החלו להתעניין אחרי
שנודע להם כי הוא מבין הרוכבים המעולים
בארץ ומארגן הפרשים של משטרת-התנועה.

כששלח צלם העתונות בנו רותנברג,
תמיר הקומה, לשבועון לייף, לפי דרישתו,
סירות תמונות על חיו של דוד בן-גוריון
בשדה-בוקר, קיבל מירק דחוף שכלל דרישה
לברר מיד (א) מה שם השוסר הצבאי הנראה
בתמונה אחת, (ב) אם האדם החבוש כפיה
בתמונה שניה הוא גבר או אשה.

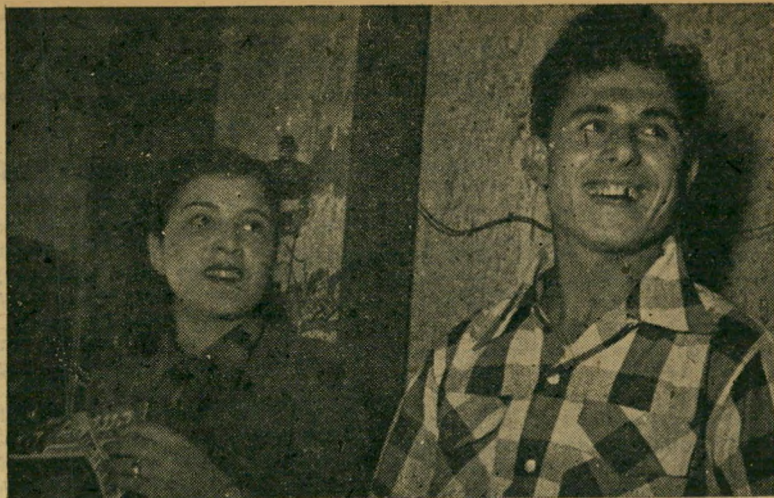
מדריכה הרוחני של לח"י והמורה הותיק,
ד"ר ישראל ("אלודי") שייב, שהורח
מתפקידו לפי הוראת ב. גיי, חזר השבוע
למקצועו. בלי שיטוש את עריכת בטאונו
סולט והעתון ההיסטורי חדשות הצבא, חידש
את עיסוקו התורני: שיעורי תנ"ך לצעירי
ירושלים.

עובדי משרד החינוך נזכרו בנימוק-עזר
חדש בהכחשת אפשרויות התפטרות של מנ-
הלם הכללי פרופיסור אליעזר ריגר:
מכיוון שכל המנהלים הכלליים של משרד
החינוך עד כה היו אבות תלשים בנות, כמי
נהל הראשון, כיום מנהל גמנסיה הרצליה,
ד"ר ברוך בן-יהודה, וכמנהל השני,
פרופיסור ריגר, מן הראוי לשמור על מסורת
זו. אולם בין ראשי החינוך בארץ לא מצוי
אבל-לשלוש-בנות נוסף.

כשנתודעה ח"כית מפא"י, ככה אירלי
סן, כטיסתה האחרונה לארצות-הברית, ל-
משפחת מהגרים מישראל לקנדה, לא ידעה
כי תזכה במזכרת מעודדת ביותר: פתק בן
שש מלים שנתחב לידה על ידי בן המשפחה,
ילד בן שמונה, בהגיעם לשדה התעופה בניו-
יורק. תוכן הפתק: "דודה. לא דאגני אני
אחזור. משה".

כשנשאל הסופר עתיק-הסגנון שמואל-יוסף
(ש"י עגנון) ציצקס, בעדותו במשפטם של

* עמוס אילון, סופר הארץ, שפירסם ב-
עתונו מאמר בשם אפיקים: קיבוץ עשיר —
והלאה?
* משחק הדומה להוקי, נבדל ממנו בכך,
שהמשחקים רכובים על-גבי סוטים.

חסן עינבטווי והמרה לזר
מה כל זה לעומת האהבה?

אמרתי: חברה שלי. היא שאלה: היא עתה
אותך? אמרתי: היא מתה בשבילי. אמר
אבי: אם הוא רוצה אותה, בסדר!
יש להניח שהמאבק האמיתי בשני הבתים
היה הרבה יותר חריף מאשר נראה משני
סיפורים אלה. אך חודאי הסוף: הונג עשה
כרצונו, החליט להתחתן.

לא געפילטע פיש. אלא שיש חוק ב-
ארץ האוסר נישואי ילדים. חוץ מזה יש
חוק המונע, למעשה, נישואי בני דתות שו-
נות. על חמדה היה לחכות עד שתהיה
בת 17, תקבל תעודת זהות, תשנה את דתה.
אולם לא היה לה כל חשק לחכות. הונג
שכר חדר בבית הנראה כאילו נלקח מסרט
הוליבודי על עיר ערבית בימי-הביניים, וכנס
לגור יחד. מטף עניקת תופסת את חצי החדר,
חצוי השני תפוס על ידי ארון, רדיו, וכמה
עשרות תמונות של חסן בפוזות רבות. כאן
מבלה חמדה את ימיה באושר מתמיד שעה
שחסן עובד בקיבוץ קרוב. אין לה בעיות
של ביטול: "אין הכול בין ספניוליס וער-
בים שנינו לא אוהבים געפילטע פיש".

גם מבחינה חברתית אין לחמדה בעיות
רבות. אף כי חסן למד עברית יפה, התמחתה
היא בלתיים בשפת הערבית, מסתדרת יפה
עם שכנותיה הערביות, מבקרת לעתים קרו-
בות אצל אמו. היא קוראת לה, בערבית,
"יאמא" (אמא). האם נתנה לה שם ערבי
חדש: "לייקה". בערבים היא יוצאת עם
חסן, לא בחברה מאורגנת. גם משפחתה הש-
לימה עם המצב, מבקרת את הונג.

שתי חתונות: העתיד נראה לווג חלק.
בעוד כמה שבועות תקבל חמדה את תעודת
הזהות, תתאסלם, תשנה את רישום דתה.
אחר כך יבוא תור החתונה, או, ליתר דיוק,
החתונות: חתונה משפחתית מסורתית אצל
אמו של חסן, אחר כך חתונה באחד האר-
למות בשביל הצעירים, חבריו של חסן
והחברות של חמדה.

שניהם אינם חושבים צדיין על בעיות
רחוקות יותר, כגון המצב הפסיכולוגי של
ילדיהם בעתיד. הם בטוחים שהכל יבוא על
מקומו. שהרי אחרי ככלות הכל, מה כל זה
לעומת האהבה?

הווי
נידו-ערך

בירושלים הכירו זמנים, עתון המפלגה ה-
פרוגרסיבית, כי גיבית חבילות עיתוניו מן-
שרד הפצה חיפאי היתה מעשה חלה בעתון,
משום שלדעתו אין לעיתוניו ערך יותר מא-
שר לנייר משומש סתם.

הבטחה והגשמה

בתל-אביב התקיסו בחריפות שני ראשי
קערב, ד"ר עזריאל ("ר" אפכא מסתברא")
קלייבך ודוד גלעדי, את התפשטות עתונות
הלעז בישראל, נוכחו לתדהמתם כי בו זה
בוע השתאפו שנים מעמודי החתך של עתונם,
ד"ר דוד ("ד. דיוקאני") לאור נוחים ("פיליפ
בן") נישויסקי, בייסוד עתון פולני חדש.

טובים דודך מ"ן

בסבריה הודיעה לשכת הרבנות שמספר
הגירושין פחת, לאחר שהעלאת מחירי המ-
שקאות התריפים הקטינה את מספר השי-
כורים.

נשק מסייע

ברמלה פנתה קבוצת חרדים בקריאה לי-
הודי ארצות-הברית לשלוח להם פסנתר, כ-
נשק למלחמה במייסון, המושך נערות לו-
מדות נגן.

מתאים: נעצר טנדר משטרה ירוק מתוכו
יצאו שוטרים ואיש גבוה, כבן 55, ממושקף,
וחום זקן לבוש מעיל גברדין משובח.
כשראתה הגברת דוליצי את המתרחש
צעקה לבעלה בקול: "זקרו ליצו!"
באופן אוטומטי ציית דוליצי לקול רעייתו
וכיסה פניו בכובעו החום. המצלמה נקשה
והצלם השתחזה ואמר מאסרו בעל-פה
נקיה: "ספאסיבו!"

בחרו של השופט, ביקש עורך-הדין ל-
שחרר את דוליצי בערבות, טען שהמש-
טרה מחזיקה את שולחו מבלי לחקור אותו,
רק כדי להפעיל עליו לחץ בלתי-הוגן. מספק
מיכאל גולדמן, שעיניו הכחולות והשקטות
הישרו את מבטן בפני השופט, ענה בנימוס:
"חקרתי את דוליצי מיום מאסרו בעל-פה
ובכתב." כהוכחה, פתח את תיק העור העבה
שבידו והראה לשופט את הדו"חות הארוכים.
הוא טען שהחשודים האחרים, הרבנים
משה אשכנזי ואליעזר קרטיק, שוחררו רק
לאחר שהחקירה נגדם נגמרה, בו בזמן ש-
דוליצי עלול להפריע לחקירה אם ימצא
בחזק.

"כמה זמן אפשר לחקור את הנאשם?"
נכנס לדבריו עורך הדין לנדאו. "הארכי-
אולוגים חוקרים את ההירוגליפים המצריים
מזה ארבעת אלפים שנה. כמה אלפי שנים
דורשות כדי לחקור את מר דוליצי?"
השופט הירדה בשקט, החליט לתת למפקח
גולדמן יום נוסף כדי לגמור את החקירה
בהירוגליף הישראלי.

דרכי חיים
אהבה לילאומית

חמדה לור בת 14 לא היתה שונה משאר
התלמידות בבית-הספר בעכו, כששמעה לב
לטופס הצעיר שהקים צריף מול חלון בית
תה. היא התאהבה במבט ראשון בנער בן
ה"15, חום-העין, בעל השערות שהצהיבו
למעלה. אולם מאותו רגע היו חיים שונים
בתכלית. הסיבה: שם הנער היה חסן עינ-
בטווי, והוא היה ערבי.

תחילה התקומה האהבה, במסלול רגיל.
חמדה היתה חברת השומר הצעיר, חופשית
מדעות קדומות. באחד הימים ראתה את
הסופסן שנית. הפעם בקולנוע. הוא יצא,
אני יצאתי. הוא לא הכיר אותי. הוא קרא
לי צברא. אמרתי לו שאינני צברא, אלא
עולה מבולגריה.

לחסן היו אופניים. לא נעלם מעיני חמדה
שהחל להסתובב לפני ביתה לעתים קרובות
מאד. היא אמרה לו שלום. הוא אמר לה
שלום. זה היה לפני שלוש שנים.

"היא מתה בשבילי!" חיש מהר הת-
רגלו צעירי עכו לראות את הונג הצעיר
הולך בצוואת לקולנוע, נוסע מדי פעם לחיפה
להצגה. "הנה חמדה והערבי שלה", אמרו
הצעירות האחרות. לזוג לא היה זה איכפת.
פעם ברחא חמדה מן הבית למשך שלושה
ימים, לנה עם ידידה על שפת-הים. פעם
אחרת נסעו באופניים לדודו של חסן, מוכ-
תר לשעבר, שהנהגו כיום הערבי היחיד ב-
קיסריה, החיים והיו הרפתקה גדולה.
הגיע היום בו ביקר חסן בפעם הראשונה
בביתה של חמדה. "אבא שאל: אין כבר
יהודי בשבילך? אמרתי: זו אהבה. אי
אפשר להפריד בין אוהבים. לבסוף הוא
הסכים ואמר: שדק לא תצטערי!"
דומה סיפורו של חסן על ביקורה הראשון
של חמדה בביתו. "אמא שאלה: מי זו?

* ברוסית: "כסה את פניך!"
** "תודה!"